

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/20/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111224346
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1111224346.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Mészárosovej a členov senátu JUDr. Silvie Walterovej a Mgr. Zity Leimbergerovej, v právnej veci žalobcu: R.. O. Ď. U. L. R. Š. , I. X. XX.X.XXXX, G. Z. I., N. Č.. XXX/X, zastúpený JUDr. Elenou Ľalíkovou, advokátkou, Bratislava, Podbrezovská č. 34, proti žalovanému: Slovenská republika - Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Bratislava, Štúrova 2, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava I) zo dňa 31. marca 2023, č. k. 19 C 123/2011-548, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava I) zo dňa 31. marca 2023, č. k. 19 C 123/2011-548,

- v časti výroku I., ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.000,- € do tridsiatich dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku III., ktorým súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol a vo výroku V. ktorým žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania o zaplatenie nemajetkovej ujmy v rozsahu 100 % z priznanej sumy vo výške 4.000,- €, p o t v r d z u j e ;

- v časti výroku I., ktorým vyslovil, pre prípad, že žalovaný povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.000,- € do tridsiatich dní od právoplatnosti rozsudku nesplní, je povinný zaplatiť mu úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne z nezaplatennej sumy od tridsiatehoprvého dňa po právoplatnosti rozsudku do zaplatenia z r u š u j e ;

- vo výroku IV. m e n í tak, že žalovanému n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania o zaplatenie náhrady škody.

II. Žiadna zo strán n e m á nárok na náhradu trov tohto a predchádzajúceho odvolacieho konania.

III. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom zo dňa 27.9.2013, č. k. 19 C 123/2011-180 (v poradí prvým), súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.415,54 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 5.415,54 € od 1.7.2011 do zaplatenia, vo zvyšnej časti žalobu zamietol s tým, že o trovách konania rozhodne do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil § 1, § 3 ods. 1 a ods. 2, § 4 ods. 1 písm. b) a e), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, ods. 2 a ods. 3, § 15 ods. 1 a ods. 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, a ods. 5, § 18 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len zákon č. 514/2003 Z. z.), § 17 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre (ďalej len „Zákon o prokuratúre). Po vecnej stránke rozhodnutie odôvodnil tým, že zastavením trestného stíhania uznesením Okresnej prokuratúry v Prievidzi zo dňa 25.6.2010 pre skutok, ktorý nie je trestným činom, č. k. 2 Pv 107/07-64, vzniklo žalobcovi právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím,

za ktoré sa považuje uznesenie o začatí trestného stíhania Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Prievidzi z 26.9.2008. Žalobcovi tak vznikol voči štátu nárok na úhradu nákladov, ktoré účelne vynaložil na svoju obranu v trestnom konaní, kde bol „úspešný“, a to v zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v sume 1.975,04 €, ktorú žalobca uhradil právnej zástupkyňi na základe ňou vystavenej faktúry. Súd za dôvodnú a vzniknutú v priamej príčinnej súvislosti s trestným konaním považoval aj uplatnenú majetkovú škodu vo výške 2.905,- € (strata príjmu za október až december 2009) a sumu 535,50 € (strata príjmu od 1.1.2010 do 20.1.2010) uplatnenú titulom straty na príjme z dôvodu odvolania žalobcu z funkcie člena predstavenstva, ku ktorému došlo na mimoriadnom valnom zhromaždení ZVS holding, a.s., konanom dňa 27.8.2009. Nárok na náhradu škody mu prináleží za obdobie od 1.10.2009 do 20.1.2010, t. j. celkom suma 3.440,50 €, keď odmena za výkon funkcie člena predstavenstva bola naposledy žalobcovi vyplatená za obdobie do 30.9.2009 a dňom 20.1.2010 by žalobcovi skončilo zákonné maximálne 5-ročné funkčné obdobie v predstavenstve spoločnosti ZVS holding, a.s. Príčinnú súvislosť medzi odvolaním žalobcu z funkcie a trestným konaním mal súd za preukázanú z obsahu zápisnice z mimoriadneho valného zhromaždenia zo dňa 27.8.2009 a z výsluchu svedkov Ing. M. a Ing. B.. V dôsledku trestného konania voči žalobcovi došlo k prerušeniu bezpečnostnej previerky, a keďže žalobca sa po tom, ako mu skončila bezpečnostná previerka, nemohol oboznamovať s utajovanými skutočnosťami, bol odvolaný z funkcie člena predstavenstva. Vo zvyšku majetkovú škodu uplatnenú z tohto titulu súd prvej inštancie považoval za nedôvodnú, a preto žalobu vo zvyšnej časti zamietol. Žalobcovi priznal aj úrok z omeškania v zákonnej výške, keď žalovaný listom zo dňa 27.6.2011 zamietol žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ku dňu 1.7.2011 bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky vo výške 1,25 %, zvýšená o 8 percentuálnych bodov predstavuje výšku 9,25 %, žalobcovi priznal úrok z omeškania vo výške 9,25 % od 1.7.2011 v zmysle žalobného návrhu. Vo zvyšnej časti príslušenstva, keď žalobca sa domáhal úrokov z omeškania vo výške 10,6 % ročne, žalobu zamietol. Za nedôvodnú súd prvej inštancie považoval aj uplatnenú nemajetkovú ujmu, keď vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že trestné konanie nemalo hmatateľný negatívny dopad na pracovnú oblasť žalobcu (okrem predčasného ukončenia funkcie v predstavenstve, ktoré funkčné obdobie skončilo o necelých 5 mesiacov skôr v porovnaní s dátumom ukončenia riadneho funkčného obdobia, za čo súd žalobcovi priznal náhradu majetkovej škody), jeho manželky, prípadnou stratou zamestnania alebo kariérnym poklesom, a akýkoľvek reálny negatívny dopad nemal súd za preukázaný ani u detí žalobcu a jeho rodičov. Pokiaľ ide o zdravotné dôvody, podľa lekárskej správy možno konštatovať zhoršenie zdravotného stavu žalobcu koncom roka 2008 a v priebehu roka 2009, z lekárskej správy však vyplýva, že žalobca je sledovaný v nefrologickej ambulancii od roku 2006 pravidelne v polročných intervaloch a už v tomto čase boli jeho obličkové funkcie zhoršené. V súvislosti s dĺžkou trestného konania súd prvej inštancie uviedol, že v trestnom konaní neboli ústavným súdom konštatované prieťahy a všeobecný súd nie je oprávnený túto otázku ako predbežnú riešiť. K námietke žalovaného, že Generálna prokuratúra Slovenskej republiky nie je orgán oprávnený konať v mene štátu v prejednávanej príhode súd prvej inštancie dôvodil, že za Slovenskú republiku koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, a to s poukazom na § 17 zákona o prokuratúre, podľa ktorého prokurátor vykonáva dozor nad zachovávaním zákonnosti v prípravnom konaní v rámci svojej pôsobnosti ustanovenej osobitným zákonom a tiež rozhoduje o opravných prostriedkoch voči rozhodnutiam vydaným vyšetrovateľom. Uviedol, že žalobca sa so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody obrátil listom zo dňa 2.5.2011 na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky a žiadal náhradu škody v celkovej výške 117.308,54 €. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky žalobcovi oznámila, že žiadosť o náhradu škody považuje v plnom rozsahu za nedôvodnú a túto odmietla a poučila žalobcu, že sa môže domáhať uplatnenia práva na príslušnom súde v občianskoprávnom konaní. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky nepostúpila v zmysle § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. žiadosť inému, podľa nej príslušnému, orgánu.

2.1. Proti výroku rozsudku, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 5.415,54 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 5.415,54 € od 1.7.2011 do zaplatenia, podal včas odvolanie žalovaný a proti výroku rozsudku, ktorým súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol, podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca.

2.2. Žalobca v odvolaní namietal posudzovanie jednotlivých položiek náhrady škody súdom prvej inštancie. Uviedol, že nie je logický záver súdu, že žalobca by nebol po 20.1.2010 opätovne zvolený do predstavenstva ZVS holding, a.s., keď bol členom predstavenstva od roku 1996 tri funkčné obdobia a tento stav by pretrval, pokiaľ by bol v pracovnoprávnom pomere ku svojmu zamestnávateľovi, ZVS holding, a.s. Zhromažďovaním údajov o jeho osobe, správy o povesti orgánmi činnými v trestnom konaní, štát bezprecedentne zasiahol do jeho súkromia, čím porušil jeho ústavné práva. Poukázal na to, že

škodou na zdraví sa odškodňujú aj niektoré nemajetkové ujmy spôsobené na osobnostných právach poškodeného (vytrpené bolesti a sťaženie spoločenského uplatnenia), ako aj na skutočnosť, že prietahy v konaní je oprávnený posudzovať aj všeobecný súd. Vytykal súdu prvej inštancie, že sa nezaoberal jeho argumentáciou súvisiacou s priznávaním náhrady škody štátom v obdobných prípadoch, neakceptoval rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 138/2008, podľa ktorého nemajetková ujma vzniká už samotným porušením, resp. zásahom do základných práv a slobôd a nie je potrebné ujmu preukazovať, postačuje tvrdenie žalobcu, že mu bola spôsobená ujma zásahom štátnych orgánov do jeho práv. Podľa žalobcu súd prvej inštancie nerešpektoval princíp právnej istoty, či predvídateľnosti práva, jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné a tým aj nezákonné, nevyhodnotil vplyv nezákonne vedeného trestného stíhania na jeho zdravotný stav, ktorý sa po začatí trestného stíhania prudko zhoršil. Navrhol odvolaciemu súdu rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie.

2.3. Žalovaný v odvolaní vytykal súdu prvej inštancie, že pri rozhodovaní vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Podľa žalovaného je rozhodnutie súdu prvej inštancie nelogické a mohlo by sa preto považovať za arbitrárne, keď na jednej strane súd konštatuje, že k začatiu trestného konania došlo v dôsledku konania žalobcu, a teda sú splnené podmienky, za ktorých nárok na náhradu škody nevzniká, na druhej strane nárok na náhradu škody žalobcovi čiastočne priznal. Žalovaný poukázal v odvolaní na to, že uznesenie o začatí trestného stíhania Okresného riaditeľstva Policajného zboru Prievidza zo dňa 26.9.2008, ktoré súd prvej inštancie považuje za nezákonné, neexistuje, keď v predmetnej veci bolo prokurátorom vojenskej obvodnej prokuratúry dňa 17.8.2006 vydané uznesenie o začatí trestného stíhania sp. zn. OPv 322/06 a Okresné riaditeľstvo Policajného zboru, Úrad justičnej a kriminálnej polície, Odbor justičnej polície, Oddelenie ekonomickej kriminality Prievidza dňa 26.9.2008 vydalo uznesenie o vznesení obvinenia. Ani jedno z rozhodnutí nekorešponduje s rozhodnutím, ktoré súd prvej inštancie označil za nezákonné. Poukazujúc na ustálenú judikatúru, podľa žalovaného za nezákonné treba považovať uznesenie Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Úrad justičnej a kriminálnej polície, Odbor justičnej polície, Oddelenie ekonomickej kriminality Prievidza zo dňa 26.9.2008 o vznesení obvinenia, teda uznesenie, ktoré vydal vyšetrovateľ. Keďže prokurátor zamietol sťažnosť žalobcu ako obvineného proti uvedenému uzneseniu, podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. z. nemôže v mene Slovenskej republiky konať Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Uznesenie o vznesení obvinenia nevydala prokuratúra, preto podľa žalovaného nie je zrejmé, ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že za štát má konať Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, jej pôsobnosť nemožno odvodiť ani z toho, že nárok žalobcu predbežne prerokovala, keďže takýto záver nie je v súlade s platnou právnou úpravou. Žalovaný v odvolaní namietal nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie v súvislosti s účelne vynaloženými trovami konania, ktoré si žalobca uplatnil vo výške 1.975,04 €. Poukázal na to, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané dňa 26.9.2008, počnúc týmto dňom si právny zástupca žalobcu účtoval svoje trovy, žalobca však splnomocnil právneho zástupcu na zastupovanie až dňa 16.5.2009, a preto až úkony, ktoré nasledujú po uvedenom dátume, je možné považovať za škodu, ktorá žalobcovi vznikla v trestnom konaní. Opakovanú žiadosť o nazretie do spisu zo dňa 22.6.2009 žalobca vyhotovil a podpísal sám, preto si náhradu za úkon nemôže uplatňovať ako škodu. Pokiaľ ide o úkony právnej služby - porada s klientom v rozsahu 2 hodín a porada s klientom po preštudovaní spisu zo dňa 22.8.2009 v rozsahu 2 hodín, podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb advokátovi je možné priznať aj odmenu za ďalšiu poradu alebo rokovanie s klientom, avšak len do výšky dvoch tretín, prípadne jednej tretiny základnej sadzby tarifnej odmeny a nie v plnej sadzbe tarifnej odmeny. Sťažnosť voči postupu okresného prokurátora po náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky bola výzvou na náhradu trov konania, ktoré vznikli v súvislosti s konaním pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, preto tento úkon nesúvisí s účelným bránením práva obvineného v konaní. Uvedené skutočnosti žalovaný namietal v priebehu konania, súd prvej inštancie sa s nimi žiadnym spôsobom nevysporiadal, žalovanému nie je zrejmé, ako na základe vykonaných dôkazov súd dospel k záveru, že trovy vyčíslené právnym zástupcom žalobcu sú účelné; rozhodnutie súdu prvej inštancie je v tomto smere nepreskúmateľné. K priznanej majetkovej ujme spočívajúcej v strate na príjme vo výške 3.440,50 € za obdobie od 1.10.2009 do 20.1.2010 žalovaný uviedol, že v konaní nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom majetkovej ujmy, súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia touto otázkou nezaoberal. Zo zápisnice zo zasadania Valného zhromaždenia spoločnosti ZVS holding, a.s., nevyplýva, prečo došlo k odvolaniu žalobcu z funkcie člena predstavenstva, z výpovede svedkov vyplynulo, že dôvodom odvolania žalobcu bola skutočnosť, že mu končila platnosť bezpečnostnej previerky. Žalovaný navrhol odvolaciemu súdu rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť

na ďalšie konanie. V prípade, že odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti potvrdí, žalovaný navrhol, aby odvolací súd vyslovil, že dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku je prípustné, keďže ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, keď za otázku zásadného významu žalovaný považuje otázku procesnej spôsobilosti konať za štát.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že nezákonným je uznesenie o vznesení obvinenia voči žalobcovi zo dňa 26.9.2008, ktorého existenciu potvrdil aj žalovaný. Žalovaný je procesne spôsobilý konať za štát z dôvodu, že vykonáva dozor nad zachovávaním zákonnosti v prípravnom konaní a nesie zodpovednosť za trestné stíhanie osôb ako aj plní funkciu inštančného orgánu, ktorý rozhoduje o sťažnostiach proti uzneseniam vyšetrovateľa, resp. policajného orgánu. Uznesenie o začatí trestného stíhania vo veci vydané dňa 17.8.2006 a uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi vydané dňa 26.9.2008 boli obligatórne doručené do 48 hodín dozorujúcemu prokurátorovi, ktorého povinnosťou bolo posúdiť, či sú splnené všetky zákonné predpoklady pre začatie trestného stíhania a podanie obžaloby voči žalobcovi, v prípade nesplnenia predpokladov trestné stíhanie zastaviť. Prokurátor sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietol, rozhodnutie prokurátora zrušil Ústavný súd Slovenskej republiky pre porušenie základných práv a slobôd žalobcu. Následne prokurátor opätovne sťažnosť žalobcu zamietol, uvedený postup okresnej prokuratúry potvrdil aj generálny prokurátor listom zo dňa 27.7.2009, podľa ktorého je uznesenie o vznesení obvinenia voči žalobcovi dôvodné a zákonné, za také považoval aj uznesenie prokurátora o zamietnutí sťažnosti. Podľa žalobcu, orgánom štátu, ktorý má za Slovenskú republiku v tomto konaní vystupovať je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ktorá ako monokratický typ orgánu verejnej moci zastrešuje aj okresnú prokuratúru, ktorá udržiavala voči žalobcovi stav nezákonnosti od 26.9.2008, kedy bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie, až do 7.7.2010, kedy bolo trestné stíhanie zastavené. K posúdeniu účelnosti trov konania, ktoré žalobcovi vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie žalobca uviedol, že trestne stíhaná osoba má ústavou zaručené právo na právnu pomoc, sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 26.9.2008 spísala advokátka žalobcu po tom, čo prípad prevzala, všetky úkony pred 16.5.2009 boli robené advokátkou so súhlasom žalobcu. Žalobca poukázal na to, že v prejednávanej príhode nejde o priznávanie trov trestného konania zo strany štátu ale o náhradu škody, ktorá spočíva vo vyplatenej odmene advokátovi žalobcu. Materiálna ujma spočívajúca v ušlom príjme je priamym dôsledkom trestného stíhania vedeného voči žalobcovi, po jeho zastavení bolo žalobcovi opätovne vydané osvedčenie pre dôverné veci, platiace až do 21.10.2020.

4. Odvolací súd, s poukazom na § 470 ods. 1, ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) účinného od 1.7.2016, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a v medziach odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), na odvolacom pojednávaní (§ 385 ods. 1 C.s.p.), po doplnení a zopakovaní dokazovania (§ 384 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné.

5.1. Odvolací súd bol názoru, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správny skutkový zisteniam a pokiaľ ide o samotný nárok na náhradu škody vec aj správne právne posúdil. Správne súd prvej inštancie ustálil, že zastavením trestného stíhania uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza č. k. 2 Pv 107/2007-33, zo dňa 25.6.2010, pre skutok, ktorý nie je trestným činom, vzniklo žalobcovi právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, za ktoré treba považovať uznesenie Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície, Odbor justičnej polície, Oddelenie ekonomickej kriminality Prievidza č. ČVS: ORP-173/OEK-PD-2007, zo dňa 26.9.2008, o vznesení obvinenia voči žalobcovi. Žalobcovi vznikol voči štátu nárok na náhradu nákladov, ktoré vynaložil na svoju obranu v trestnom konaní, a to v zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ako aj nárok na náhradu ďalšej škody, ak mu vznikla v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním jeho osoby podľa § 17 citovaného zákona.

5.2. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého v prejednávanej príhode je oprávnená konať v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. V zmysle § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. z. účinného do 31.12.2010 vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru. V zmysle § 4 ods. 1 písm. f) tohto zákona koná vo veci náhrady škody Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu (v odkaze pod čiarou je uvedený § 38 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom

konaní. V zmysle § 4 ods. 1 písm. k) tohto zákona koná vo veci náhrady škody orgán príslušný podľa písmen a) až j), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý. Keďže žiadosť o predbežné prerokovanie nároku (§ 15 zákona č. 514/2003 Z. z.) podal žalobca na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, ktorá jeho žiadosť nepostúpila inému, podľa nej príslušnému orgánu (§ 15 ods. 2), odvolací súd ustálil, že v mene štátu správne v súdnom konaní koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. V tomto smere sa odvolací súd stotožnil aj s tvrdením žalobcu, ktorý vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že žalovaný vykonáva dozor nad zachovávaním zákonnosti v prípravnom konaní a nesie zodpovednosť za trestné stíhanie osôb, ako aj plní funkciu inštančného orgánu, ktorý rozhoduje o sťažnostiach proti uzneseniam vyšetrovateľa.

5.3. Podľa odvolacieho súdu správne súd prvej inštancie ustálil výšku škody pozostávajúcej z nákladov na právne zastúpenie a právnu pomoc počas trestného konania vo výške, ako boli vyúčtované a fakturované faktúrou č. 31/2009 zo dňa 31.3.2009, vystavenou právnou zástupkyňou žalobcu. K námietke žalovaného, podľa ktorej si žalobca môže ako škodu uplatniť náhradu trov za zastupovanie advokátom v trestnom konaní až po 16.5.2009, keď až týmto dňom žalobca splnomocnil obhajcu odvolací súd uviedol, že už sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia voči žalobcovi zo dňa 26.9.2008, vyhotovila dňa 10.10.2008 advokátka žalobcu. Ak aj došlo k splnomocneniu advokátky žalobcom písomnou plnou mocou až dňa 16.5.2009, úkony žalobcu vykonané advokátom pred týmto dňom boli orgánmi činnými v trestnom konaní rešpektované a s ním konali, bez ďalšieho. Žalobca pred odvolacím súdom potvrdil, že všetky úkony súvisiace s trestným konaním od roku 2008 vykonával v zastúpení advokátky, pričom policajný vyšetrovateľ ani prokurátor zastupovanie žalobcu advokátkou nespochybňovali, nenamietali nedoloženie písomnej plnej moci do vyšetrovacieho spisu. Táto skutočnosť preto nemôže byť vyhodnotená v neprospech žalobcu. Pokiaľ ide o odvolacie námietky žalovaného týkajúce sa jednotlivých úkonov právnej pomoci a s tým súvisiacu účelnosť vynaložených nákladov na trovy konania, odvolací súd mal za to, že uplatnenie úkonov právnej služby - porada s klientom v rozsahu 2 hodín a porada s klientom po preštudovaní spisu zo dňa 2.8.2009 v rozsahu 2 hodín vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny bolo v súlade s § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení od 1.6.2009 do 31.5.2010, podľa ktorého odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za úkon právnej služby - ďalšia porada alebo rokovanie s klientom za každú skončenú hodinu. Podľa § 14 ods. 2 citovanej vyhlášky odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za ďalšiu poradu alebo rokovanie s klientom, ak nepresiahne jednu hodinu. Keďže porady s klientom trvali každá dve hodiny, advokát mal nárok na odmenu vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny za štyri úkony právnej služby. Odvolací súd poukázal na to, že žalovaný sa v odvolaní odvoláva na znenie citovanej vyhlášky účinné až od 1.6.2010. Úkon - opakovaná žiadosť o nazretie do spisu vykonal žalobca v zastúpení advokátom, žiadosť je podpísaná žalobcom aj advokátom (č. I. 97 spisu). Pokiaľ ide o výšku odmeny za úkony právnej služby podľa rozpisu na č. I. 75 predmetného spisu, odvolací súd dal do pozornosti, že advokát mal v roku 2008 nárok na odmenu za 7 úkonov právnej služby (§ 12 ods. 3 písm. c/ v spojení s § 14 ods. 1 písm. b/, pričom jedna porada bola v rozsahu 2 hodín, pracovné stretnutie v rozsahu 3 hodín), čo pri výške základnej sadzby tarifnej odmeny v roku 2008 105,36 € predstavuje výšku 737,52 €, 19 % DPH výšku 140,13 € a režijný paušál a 6,31 € za 4 úkony právnej služby 25,24 €, spolu odmena za úkony v roku 2008 - 902,89 €. V roku 2009 mal advokát nárok na odmenu za 8 úkonov právnej služby (§ 14 ods. 1 písm. b/, pričom jedna porada bola v rozsahu 2 hodín, ďalšia porada v rozsahu 2 hodín), čo pri výške základnej sadzby tarifnej odmeny v roku 2009 115,90 € predstavuje výšku 927,20 €, 19 % DPH výšku 176,17 € a režijný paušál a 6,95 € za 6 úkonov právnej služby 41,70 €, 19 % DPH k režijnému paušálu za tri úkony právnej služby po 1.6.2009 vo výške 3,96 € (§ 18 ods. 3 citovanej vyhlášky), spolu odmena za úkony v roku 2009 - 1.149,03 €. Advokát tak mal nárok na odmenu za zastupovanie žalobcu v trestnom konaní spolu vo výške 2.051,92 € (bez nároku na stratu času), pričom si uplatnil trovy právneho zastúpenia vo výške 1.975,04 €, ktoré mu aj súd prvej inštancie ako škodu priznal.

5.4. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie o nároku na náhradu škody spôsobenej stratou príjmu za obdobie od 1.10.2009 do 20.1.2010, vo výške 3.440,50 €, ktorá strata vznikla v príčinnej súvislosti s trestným konaním vedeným voči žalobcovi. Uvedená skutočnosť vyplynula z vykonaného dokazovania, výsluchu svedkov Ing. M., Ing. B., ako aj z oznámenia Národného bezpečnostného úradu o prerušení bezpečnostnej previerky zo dňa 8.7.2009, ku ktorému prerušeniu došlo z dôvodu zamietnutia sťažnosti žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia (č. I. 28 spisu). Žalobca, vzhľadom na charakter činnosti ZVS holding, a.s., sa po skončení bezpečnostnej previerky nemohol oboznamovať s utajovanými skutočnosťami, a preto zotrvať vo funkcii

člena predstavenstva. Správne súd prvej inštancie ustálil koniec obdobia straty príjmu žalobcu, keď 20.1.2010 končilo žalobcovi zákonné 5-ročné funkčné obdobie člena predstavenstva. Tvrdenie žalobcu, že by bol opätovne zvolený do funkcie člena predstavenstva je len v rovine hypotetických úvah a nemá reálny základ.

5.5.1. Odvolací súd sa stotožnil aj s rozhodnutím súdu prvej inštancie o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a jeho odôvodnením. Bol názoru, že žalobca nepreukázal existenciu následkov takej intenzity, ktorá by zakladala jeho právo na priznanie peňažnej náhrady takto vymedzenej nemajetkovej ujmy ako jej vyššieho stupňa, keď satisfakcia v peniazoch má byť znakom a prostriedkom nápravy.

5.5.2. Vo vzťahu k nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v dôsledku dĺžky trestného stíhania súd uviedol, že žalobca v priebehu konania len vo všeobecnosti poukazoval na dĺžku trestného konania bez bližšieho zdôvodnenia či konkretizácie obdobia, v ktorom mali nastať vytýkané prieťahy, nešpecifikoval obdobie, kedy malo k nesprávnemu úradnému postupu zo strany orgánov činných v trestnom konaní dôjsť. Odvolací súd sa stotožnil s tvrdením súdu prvej inštancie, podľa ktorého v súvislosti s trestným konaním neboli ústavným súdom konštatované prieťahy a všeobecný súd ani nemá oprávnenie vyjadrovať sa k hodnoteniu postupu orgánov činných v trestnom konaní z dôvodu, že tieto nekonali s dostatočným urýchlením, čím vznikli prípadne neodôvodnené prieťahy. Žalobca v konaní nepreukázal, že práve táto okolnosť, t. j. existencia prieťahov v trestnom konaní, mala za následok vznik nemajetkovej ujmy, že neprimeranú dĺžku trestného konania v jeho priebehu namietal, na prieťahy sa sťažoval resp. vykonával v tejto súvislosti iné potrebné aktivity.

5.5.3. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej zásahom do osobnostných práv žalobcu vyžiadanim si správy o povesti od Mestského úradu Nemšová orgánmi činnými v trestnom konaní, bol odvolací súd toho názoru, že v prípade, ak sa rodičia žalobcu dozvedeli o trestnom stíhaní vedenom voči jeho osobe z prostredia mestského úradu, ako to v konaní tvrdí žalobca, potom je daná zodpovednosť územnej samosprávy za škodu spôsobenú pri výkone samosprávy (§ 10 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z.).

5.5.4. V súvislosti s uplatnením si nároku žalobcu na náhradu škody na zdraví ako súčasť nemajetkovej ujmy odvolací súd uviedol, že žalobca v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal, že k zhoršeniu jeho zdravotného stavu (zhoršenie obličkových funkcií a následná transplantácia obličky) došlo v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním, pričom, ako konštatoval aj súd prvej inštancie, žalobca je sledovaný v nefrologickej ambulanci v súvislosti so zhoršením jeho obličkových funkcií už od roku 2006, kedy bola realizovaná príprava novej hemodialyzačnej liečby.

6. Odvolací súd, na rozdiel od záverov súdu prvej inštancie bol názoru, že žalobcovi neprináleží nárok na úrok z omeškania, ktorý mu súd prvej inštancie priznal vo výške 9,25 % ročne zo sumy 5.415,54 € od 1.7.2011 až do zaplatenia. Podľa názoru odvolacieho súdu sa žalovaný môže dostať do omeškania so zaplatením žalobcovi priznanej pohľadávky až momentom, keď nebude dobrovoľne plniť a nezaplatí žalobcovi priznanú sumu po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ktorým mu súd priznal žalovanú pohľadávku. Pred nadobudnutím právoplatnosti takéhoto rozhodnutia sa žalovaný nemôže dostať do omeškania. Preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti výroku, ktorým súd priznal žalobcovi nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 5.415,54 € od 1.7.2011, zmenil (§ 388 C.s.p.) a žalobu v tejto časti zamietol.

7. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. I, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobca, ktorý sa v konaní domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy celkom vo výške 117.308,54 € a súd mu priznal sumu vo výške 5.415,54 €, bol v konaní úspešný v 5 %, žalovaný bol úspešný v 95 %, čistý úspech žalovaného potom predstavuje 90 %. Preto odvolací súd priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 90 %.

8. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Dovolací súd uznesením zo dňa 19.12.2019 sp. zn. 2 Cdo 135/2018, zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave v celom rozsahu, s výnimkou časti, v ktorej odvolací súd potvrdil povinnosť žalovanej zaplatiť sumu 5.415,54 €. V uznesení skonštatoval, že odvolací súd porušil právo žalobcu na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) C.s.p. tým, že sa nedostatočne vysporiadal s okolnosťami, ktoré mohli mať negatívny dopad u žalobcu vo vzťahu k náhrade škody a k uplatnenej nemajetkovej ujme. Osobitne uložil odvolaciemu súdu, aby sa vysporiadal s tvrdeniami žalobcu ohľadom vplyvu trestného stíhania na jeho spoločenský, pracovný, rodinný a osobný život, t. j. s tvrdeniami žalobcu ohľadom jeho nezvolenia za člena predstavenstva a jeho zdravotných problémov.

9. Odvolací súd následne, reagujúc na uznesenie dovolacieho súdu zrušil v rovnakej časti aj rozsudok súdu prvej inštancie argumentujúc tým, že dôvody zrušenia jeho rozsudku sa vzťahujú aj na rozhodnutie tunajšieho súdu, pričom v záujme zachovania dvojinstančnosti súdneho konania bolo potrebné zrušiť aj rozhodnutie súdu prvej inštancie.

10.1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 31.3.2023, č. k. 19 C 123/2011-548 (v poradí druhým) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.000,- € do tridsiatich dní od právoplatnosti rozsudku. V prípade, že túto povinnosť nesplní, je povinný zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,5% ročne z nezaplatennej sumy od tridsiateho prvého dňa po právoplatnosti rozsudku do zaplatenia (výrok I.); zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 5.415,54 € od 1.7.2011 do zaplatenia (výrok II.); vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok III.); o trovách konania o zaplatenie náhrady škody rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania (výrok IV.) a výrokom V. rozhodol tak, že žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania o zaplatenie nemajetkovej ujmy v rozsahu 100 % z priznanej sumy vo výške 4.000,- €. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

10.2. Pokiaľ ide o vecné odôvodnenie uviedol, že žalobca sa v prejednávanej veci domáhal, aby súd zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 117.308,54 € s úrokom z omeškania vo výške 10,6 % od 1.7.2011 do zaplatenia, ako aj trovy konania. Žalobu odôvodnil tým, že uznesením OR PZ v Prievidzi č. ČVS:ORP-173/OEK-PD-2007, zo dňa 26.9.2008, bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre spáchanie trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 a ods. 5 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 na tom skutkovom základe, že formou podvodných úkonov voči VOP Nováky š.p. spôsobil tomuto podniku škodu vo výške 6.491.743,20 Sk, čiže približne 215.000,- €, pričom neskôr bolo konanie voči žalobcovi uznesením Okresného prokurátora v Prievidzi č. k. 2 Pv 107/07-64, zo dňa 25.6.2010, zastavené s odôvodnením, že skutok nie je trestným činom. Žalobca sa tak na základe zákona č. 514/2003 Z. z. domáhal náhrady majetkovej škody, aj nemajetkovej ujmy, pričom vo svojom podaní zo dňa 2.4.2013 (č. l. 114 spisu) upresnil žalobný návrh tak, že požadoval sumu 1.975,04 € ako náhradu trov zastupovania v trestnom konaní, sumu 41.085,- € ako majetkovú škodu spôsobenú odvolaním z postu člena predstavenstva spoločnosti ZVS holding, a.s. a následným nezvolením do tejto funkcie a nemajetkovú ujmu vo výške 74.248,50 €. Súd navrhovanú zmenu petitu pripustil na pojednávaní dňa 10.5.2013 (č. l. 129 spisu), avšak nesprávne, preto následne na pojednávaní dňa 14.3.2023 (č. l. 517) v súlade s § 142 ods. 1 C.s.p. opätovne pripustil zmenu žalobného návrhu v súlade s návrhom žalobcu. Majetkovú škodu žalobca odôvodnil tým, že v dôsledku začatia trestného stíhania voči jeho osobe mu bola pozastavená previerka zo strany Národného bezpečnostného úradu (NBÚ), v dôsledku čoho musel prestať byť členom predstavenstva spoločnosti ZVS holding, a.s., nakoľko keďže ide o zbrojársku firmu, je previerka NBÚ podmienkou členstva v tomto orgáne. Z uvedeného dôvodu bol z funkcie člena predstavenstva odvolaný dňa 27.8.2009, pričom funkčné obdobie mu malo uplynúť až dňa 20.1.2010. Následne z rovnakého dôvodu nemohol byť opätovne zvolený, pričom dovtedy bol členom predstavenstva nepretržite od roku 1996 a z jeho pohľadu nebolo pochyb, že ak by nebol trestne stíhaný, bol by zvolený opätovne. Na základe toho požadoval náhradu majetkovej škody spočívajúcej v odmenách za členstvo v predstavenstve spoločnosti od 27.8.2009 do 30.4.2013. Nemajetkovú ujmu postupne v žalobe a ďalších podaniach odôvodnil najmä tým, že odvolaním z funkcie člena predstavenstva ZVS holding, a.s. utrpela jeho možnosť pracovnej realizácie, nakoľko hoci ostal obchodným riaditeľom spoločnosti, stratil oprávnenie podpisovať v jej mene zmluvy. Uviedol, že podnikanie v zbrojárskej oblasti je založené na osobných kontaktoch, vzájomnej dôvere a dobrom mene obchodných partnerov, pričom jeho osoba bola trestným stíhaním spochybnená. V dôsledku trestného stíhania nemohol byť na rokovaní prítomný, alebo prítomný bol, ale musel tam byť aj člen predstavenstva, aby bolo možné kontrakt uzavrieť, pričom toto vytváralo nepríjemné situácie a jeho to dehonestovalo. Obvinenie malo vplyv aj na jeho povest' v meste I., ktoré má približne 5000 obyvateľov a on patril k známym osobám, pričom v dôsledku trestného stíhania ľudia spochybňovali legálnosť ním nadobudnutého majetku. Taktiež uviedol, že trestné stíhanie malo negatívny vplyv na jeho rodičov, ktorí sa túto správu dozvedeli od pracovníkov Mestského úradu v I., keďže tento bol v dôsledku trestného stíhania dopytovaný na správanie žalobcu. Trestné stíhanie malo negatívny vplyv aj na jeho zdravotný stav. K majetkovej aj nemajetkovej ujme žiadal žalobca ako príslušenstvo úroky z omeškania, a to vo výške 10,6 % ročne odo dňa 1.7.2011, čo bol deň, keď žalovaný odmietol škodu dobrovoľne uhradiť.

10.3. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť, namietal pasívnu legitímáciu v konaní, v mene Slovenskej republiky má konať iný subjekt. Ďalej uviedol, že žalobca neoznačil, ktoré rozhodnutie pokladá za nezákonné, a taktiež že rozhodnutie o vznesení obvinenia nemožno za nezákonné označiť len preto, že bolo neskôr príslušným orgánom zrušené. Tvrdil, že postup orgánov činných v trestnom konaní bol po celý čas zákonný, a keďže uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi nebolo neskôr zmenené alebo zrušené pre jeho nezákonnosť, nie je splnená ani základná podmienka pre priznanie nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Žalovaný popieral aj preukázanie vzniku nároku na náhradu trov trestného konania. Taktiež popieral príčinnú súvislosť medzi obvinením žalobcu a odvolaním žalobcu z pozície člena predstavenstva, resp. jeho opätovným nezvolením. Spochybnil taktiež vznik a výšku nemajetkovej ujmy. Uviedol, že v prípade priznania nároku na nemajetkovú ujmu môže nárok na úroky z omeškania vzniknúť až nezaplatením tejto ujmy na základe súdneho rozhodnutia.

10.4.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že v konaní je právoplatná časť prvého výroku pôvodného rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 19 C 123/2011-180, na základe ktorej je žalovaný povinný zaplatiť sumu 5.415,54 €, touto časťou konania sa už nezaoberal. V dôsledku toho sa ani nezaoberal otázkou pasívnej vecnej legitímácie orgánu, ktorý koná v mene žalovaného, nakoľko táto otázka je právoplatnosťou časti žalobného nároku vyriešená. Rovnako sa nezaoberal pôvodnou námietkou žalovaného ohľadom nezákonnosti obvinenia žalobcu, nakoľko táto otázka bola v konaní (v súlade s ustálenou súdnou praxou) taktiež vyriešená a obvinenie žalobcu je v dôsledku jeho neskoršieho zrušenia z dôvodu, že skutok nebol trestným činom, potrebné pokladať na účely zákona č. 514/2003 Z. z. za nezákonne vydané rozhodnutie. Súd prvej inštancie sa taktiež z rovnakých dôvodov nezaoberal splnením formálnej podmienky na priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., ktorou je prerokovanie predbežného nároku v zmysle § 15 ods. 1 tohto zákona s príslušným orgánom. Pre úplnosť uviedol, že splnenie tejto podmienky žalobca preukázal zamietavou odpoveďou žalovaného zo dňa 27.6.2011 (č. I. 30 až 32 spisu).

10.4.2. Zaoberajúc sa jednotlivými žalovanými nárokmi súd prvej inštancie konštatoval, že pokiaľ ide o majetkovú ujmu, žalobca sa v žalobe po úprave petitu dožadoval okrem sumy, ktorá mu už bola prisúdená, majetkovej ujmy vo výške 37.644,50 € z titulu opätovného nezvolenia do funkcie člena predstavenstva, v dôsledku čoho prišiel o odmenu za túto funkciu za obdobie od 21.1.2010 do 30.4.2013 v uvedenej výške. Po vykonanom dokazovaní dospel súd prvej inštancie k záveru, že priznanie ďalšej majetkovej škody nie je dôvodné. Žalobca súdu nepreukázal, že by bol zvolený za člena predstavenstva. Žalobca svoje tvrdenie oprel primárne o skutočnosť, že členom predstavenstva bol dlhodobo od roku 1996 a ak by nedošlo k obvineniu, z tohto dôvodu by ju „takmer určite“ zastával aj naďalej. Zároveň ale z výpovede samotného žalobcu na pojednávaní dňa 18.1.2013 (č. I. 80 spisu) vyplynulo, že približne v septembri 2009 sa pomery v spoločnosti ZVS holding, a.s. zmenili, a to tak, že dvoch členov predstavenstva menoval štát prostredníctvom štátnej akciovej spoločnosti DMD GROUP, a.s. a dvoch členov súkromný akcionár, pričom z vykonaného dokazovania a verejne dostupného obchodného registra je zrejmé, že súkromného akcionára reprezentovali v čase odvolania žalobcu okrem žalobcu ešte Ing. W. M. a Ing. X. B.. Túto skutočnosť potvrdil vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 14.6.2013 svedok Ing. W. M., ktorý tiež uviedol, že po odvolaní žalobcu došlo k uvedenej dohode so zástupcami štátu a súkromný akcionár menoval už len dvoch členov predstavenstva. Ing. M. uviedol, že žalobca mal pre spoločnosť veľkú hodnotu. Ďalej uviedol, že už pred odvolaním žalobcu bol za štát v predstavenstve Ing. V. W., keďže to bolo pre spoločnosť prospešné. Po uvedených zmenách stratil súkromný akcionár ďalšie miesto v prospech štátu, lebo to pokladali za prospešné z pohľadu spoločnosti. Z uvedených výpovedí teda vyplýva, že v čase očakávaného skončenia funkčného obdobia žalobcu v januári 2010 by mali súkromní akcionári nárok nominovať iba dvoch zástupcov, pričom tesne predtým v decembri 2009 bol opätovne do predstavenstva zvolený Ing. M. a v tom čase až do 21.6.2010 bola členkou aj Ing. B.. Ak teda platila dohoda, ktorú potvrdil samotný žalobca, v prípade jeho zvolenia by musela prestať byť členkou predstavenstva Ing. B.. Žalobca však nijako nepreukázal (a ani netvrdil), že by k takémuto kroku akcionári pristúpili, alebo že by ho zamýšľali realizovať; nič také neuviedla vo svojej výpovedi ani samotná Ing. B.. Navyše, súkromní akcionári tento krok nevykonali ani po opätovnom získaní previerky NBÚ zo strany žalobcu dňa 21.10.2010, keď v tom čase boli znovu členmi predstavenstva popri dvoch zástupcoch štátu Ing. M. a Ing. B. a súkromní akcionári nevykonali kroky, aby Ing. W. vymenil ktoréhokoľvek z nich. Samotný žalobca v tejto súvislosti priamo uviedol, že dôvodom, pre ktorý sa po skončení trestného stíhania nestal opäť členom predstavenstva bola skutočnosť, že súkromný akcionár už mohol menovať len dvoch členov predstavenstva. Od dátumu 21.10.2010, t. j. po dni opätovného získania previerky NBÚ žalobcom je tak priznanie akejkoľvek majetkovej škody

vylúčené, nakoľko odpadla prekážka na voľbu žalobcu a súkromní akcionári nevykonali kroky k jeho zvoleniu, napr. tak, že by nahradil Ing. B.. Vo vzťahu k obdobiu medzi 20.1.2010 a 21.10.2010 žalobca neunesol dôkazné bremeno a súdu nepreukázal, že by bol do predstavenstva (pri paralelnej účasti Ing. M. a Ing. B.) opätovne po zmene pomerov v spoločnosti zvolený. Súd prvej inštancie zdôraznil, že potenciálnu voľbu žalobcu za člena predstavenstva nepokladá za čisto hypotetickú, keďže vzhľadom na doterajšie dlhodobé členstvo žalobcu v predstavenstve spoločnosti, ako aj vzhľadom na jeho postavenie v spoločnosti by bez ďalších v konaní preukázaných okolností (zmena pomerov v spoločnosti) bolo jeho opätovné zvolenie pravdepodobné, a súd by tak zvažoval priznanie určitej pomernej časti nároku. Vzhľadom na v konaní preukázané zmeny v spoločnosti, keď súkromným akcionárom ostalo len právo nominovať dvoch členov predstavenstva a obe tieto miesta boli dlhodobo obsadené inými zástupcami súkromného akcionára, však súd prvej inštancie k takémuto postupu nepristúpil a majetkovú škodu nepriznal.

10.4.3. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu súd prvej inštancie v prvom rade považoval za potrebné vysporiadať sa s tvrdením žalovaného, že celková výška nemajetkovej ujmy, ktorú možno žalobcovi priznať, je v súlade s aktuálnym znením § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. maximálne vo výške náhrady poskytovanej osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu. Týmto osobitným predpisom je v súčasnosti zákon č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov, ktorý v § 13 stanovuje, že celková suma poskytnutá podľa zákona nemôže presiahnuť päťdesiatnásobok sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu. Súd prvej inštancie sa s týmto tvrdením nestotožnil, nakoľko predmetné ustanovenie sa stalo účinným až dňa 1.1.2013 na základe zákona č. 412/2012 Z. z. Keďže táto novela neobsahovala žiadne prechodné ustanovenia, bolo by v rozpore so zákazom retroaktivity právnych noriem, ak by sa mala vzťahovať aj na nároky na nemajetkovú ujmu, ktoré vznikli pred jej účinnosťou. Podporne poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 262/2015, ktorý túto zásadu vo vzťahu k predmetnému ustanoveniu explicitne potvrdil a detailne zdôvodnil. Súd prvej inštancie tak nepokladal aktuálnu limitáciu výšky náhrady škody za relevantnú pre toto konanie a nebol ňou pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy viazaný. Na druhej strane konštatoval, že aj keď nie je zo zákona touto výškou viazaný, pokladá za racionálne na ňu prihliadať a brať ju ako akýsi referenčný rámec, a to najmä z toho dôvodu, že takáto konštrukcia je v súlade s dlhodobou judikatúrou ESLP, podľa ktorého by náhrada za porušenie iných osobnostných práv nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanej za telesné zranenia alebo násilné trestné činy (napr. Italehti a Karhuvaara vs Fínsko). Pokiaľ ide o žalobcom tvrdenú nemajetkovú ujmu vyplývajúcu zo zdravotných problémov, táto nebola v konaní preukázaná. Jediným písomným v konaní predloženým dôkazom zo strany žalobca bola lekárska správa zo dňa 29.10.2012 (č. I. 74 spisu), z ktorej vyplynulo, že žalobca bol ako pacient dlhodobo sledovaný

v nefrologickej ambulancii, pričom v rokoch 2008 a 2009 došlo k zhoršeniu jeho stavu. Zo správy však zároveň vyplýva, že v danom období sa žalobca necítil zle, bol pracovne vyťažovaný a bolo pokračované v konzervatívnej liečbe. Žalobca v konaní taktiež uviedol, že jeho zdravotné problémy vyústili do transplantácie obličky, táto skutočnosť však v konaní nebola preukázaná, a najmä nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi trestným stíhaním a zhoršením zdravotného stavu žalobcu, ktorý by vyústil do tejto transplantácie. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal podstatné zhoršenie zdravotného stavu a príčinnú súvislosť medzi zhoršením a trestným stíhaním. Súd prvej inštancie pre úplnosť uviedol, že manželka žalobcu sa vo výpovedi dňa 19.2.2011 (č. I. 88 spisu) vyjadrila, že žalobca bol v bližšie neurčenom čase hospitalizovaný pre problémy s obličkami a mal depresie, avšak tieto skutočnosti neboli v konaní podložené žiadnymi dôkazmi. Pokiaľ ide o dopady trestného stíhania na rodinu žalobcu, tieto žalobca preukázal len v minimálnej miere, a to výpoveďou manželky. Súd prvej inštancie konštatoval, že každé trestné stíhanie z povahy veci negatívne vplyva na rodinný život trestne stíhanej osoby, avšak na to, aby bolo možné trestne stíhanej osobe priznať z tohto dôvodu nemajetkovú ujmu, je potrebné preukázať aspoň určitý stupeň negatívneho vplyvu na rodinných príslušníkoch, čo sa však nestalo. Žalobca aj jeho manželka ako svedkyňa vypovedali, že rodičia žalobcu trestné stíhanie zle znášali, avšak toto tvrdenie nijako nepreukázali. Pokiaľ ide o žalobcom tvrdenú skutočnosť, že rodičia žalobcu sa o trestnom stíhaní dozvedeli od pracovníčky miestneho úradu, ktorá ju získala z dôvodu dopytu orgánov činných v trestnom konaní na dovtedajší život žalobcu, súd prvej inštancie považoval za zrejmé, že k takémuto konaniu prišlo z dôvodu, že prebiehalo trestné stíhanie žalobcu. Zároveň poukázal na skutočnosť, že žalobca mohol tejto, v malom meste pomerne ľahko očakávateľnej situácii predísť tým, že by svojich rodičov o trestnom stíhaní informoval citlivým spôsobom sám.

Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že trestné stíhanie malo pomerne podstatný vplyv na prácu žalobcu. Hoci

zostal obchodným riaditeľom spoločnosti ZVS holding, a.s., nemohol byť členom jej predstavenstva a z tohto dôvodu nemohol v mene spoločnosti podpisovať zmluvy a iné dokumenty. Z výpovede žalobcu (č. I. 80-81 spisu), resp. svedeckých výpovedí Ing. X. B. (č. I. 89-90 spisu) a Ing. W. M. (č. I. 163-165 spisu) mal súd za preukázané, že podnikanie spoločnosti ZVS holding, a.s. bolo založené aj na osobných kontaktoch v zahraničí a v styku s týmito partnermi bolo pre žalobcu nepríjemné, že nemôže osobne podpisovať dokumenty a musí s ním byť iný člen predstavenstva. Utrpela tak jeho reputácia medzi domácimi aj zahraničnými partnermi.

S ohľadom na osobu žalobcu a jeho postavenie vo veľkej spoločnosti bol súd toho názoru, že trestné stíhanie predstavovalo podstatný zásah do života žalobcu, resp. závažné následky v pracovnej sfére, pričom takýto zásah je v prvom rade dôvodom na priznanie nemajetkovej ujmy, a taktiež by bez zohľadnenia iných okolností (uvedených nižšie) predstavoval dôvod na priznanie podstatne vyššej nemajetkovej ujmy, ako súd nakoniec žalobcovi priznal. Súd prvej inštancie tak pokladal vznik nemajetkovej ujmy na strane žalobcu v dôsledku vplyvu obvinenia jeho osoby na jeho pracovné postavenie za preukázanú, pričom z rovnakých dôvodov pokladal za preukázanú aj príčinnú súvislosť medzi obvinením a vznikom nemajetkovej ujmy - ak by k obvineniu nedošlo, nebolo by nevyhnutné, aby sa žalobca vzdal funkcie člena predstavenstva spoločnosti ZVS holding a.s., resp. bol z tejto funkcie odvolaný a nevznikli by tak ani uvedené následky. Súd prvej inštancie ale zároveň v zmysle § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. skúmal aj závažnosť ujmy a okolností, za ktorých k nej došlo, a v tejto súvislosti posudzoval aj okolnosti vedúce k trestnému stíhaniu, resp. okolnosti samotného trestného stíhania. Bol názoru, že nie je jeho úlohou detailne skúmať trestné stíhanie a toto hodnotiť, avšak je oprávnený a povinný si spraviť na toto trestné stíhanie názor, keďže ide v zmysle citovaného ustanovenia o podstatnú okolnosť majúcu vplyv na výšku nemajetkovej ujmy. Z dôkazov predložených stranami súd dospel k záveru, že hoci bolo trestné stíhanie z pohľadu zákona č. 514/2003 Z. z. nezákonné, nebolo v žiadnom prípade nedôvodné, ako tvrdí žalobca. Pri určení konkrétnej výšky nemajetkovej ujmy tak súd prvej inštancie vychádzal z toho, že (i) približným horným limitom pre určenie jej výšky je päťdesiatnásobok sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom k skutočnosti vedúcej k vzniku nemajetkovej ujmy (analogicky k obdobiu, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu), (ii) výška nemajetkovej ujmy je smerom hore ovplyvnená významnými zásahmi do pracovného života žalobcu a (iii) výška nemajetkovej ujmy je podstatným spôsobom smerom dole ovplyvnená vedomým konaním žalobcu, ktoré k trestnému stíhaniu (a teda vzniku ujmy) viedlo. Súd taktiež zobral do úvahy skutočnosť, že v zmysle judikatúry nemožno z nemajetkovej ujmy priznať úroky z omeškania. Dôvodil, že v súlade s princípom spravodlivosti je oprávnený pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy s výrazným časovým odstupom, ako je to v tomto prípade, zohľadniť aspoň rámcovo časovú hodnotu peňazí a priznanú výšku nemajetkovej ujmy primerane zvýšiť. Na základe týchto skutočností súd prvej inštancie dospel k záveru, v zmysle ktorého žalobcovi priznal nárok na nemajetkovú ujmu vo výške 4.000,- €.

10.4.4. Pokiaľ ide o úroky súd prvej inštancie sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, že nárok na úroky z omeškania pri priznaní nemajetkovej ujmy vzniká až porušením povinnosti zaplatiť nemajetkovú ujmu na základe súdneho rozhodnutia. Poukázal na to, že táto skutočnosť je dlhodobo potvrdzovaná aj súdnou praxou, vrátane rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Co 15/97 uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 45/2000, či uzneseniami najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 185/2011 a sp. zn. 7 Cdo 100/2017. Súd prvej inštancie posúdil aj argumentáciu žalobcu uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 145/2020, ktorý konštatuje opačný právny názor, t. j. že rozhodnutie súdu je aj v prípade náhrady nemajetkovej ujmy deklaratórne, a preto je potrebné úroky z omeškania priznať rovnako ako pri skutočnej škode. Súd prvej inštancie však dospel k záveru, že vo vzťahu k doterajšej ustálenej judikatúre dlhodobo sa odvíjajúcej od vyššie uvedeného zbierkového rozhodnutia ide zatiaľ o ojedinelé (hoci novšie) rozhodnutie, a kým nepríde k zjednoteniu výkladu v tomto smere zo strany Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, bude súd rešpektovať doterajšiu rozhodovaciu prax. Preto žalobcom požadované nároky do momentu právoplatnosti rozhodnutia v konaní nepriznal. Súd prvej inštancie zároveň prezentoval názor, že v prípade nezaplatenia nemajetkovej ujmy zo strany žalovaného po právoplatnosti rozsudku má žalobca na úroky z omeškania právo, a preto ich v súlade so žalobným návrhom od tridsiatehoprvého dňa po právoplatnosti rozsudku žalobcovi priznal. Pri určení výšky úrokov z omeškania vychádzal z ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, táto je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná sadzba Európskej centrálnej banky pre refinančné obchody platná k prvému dňu omeškania. Keďže táto sadzba bola ku dňu rozhodnutia vo výške 3,5 %, súd stanovil výšku úrokov z omeškania na 8,5 %. Súd v tejto súvislosti uviedol, že chybou v písaní a počítaní omylom v zápisnici z pojednávania zo dňa 31.3.2023 uviedol úrok z omeškania vo

výške 8 % (namiesto 8,5 %), pričom rovnaká chyba sa prejavila aj pri čítaní rozsudku. Súd túto chybu v písomnom vyhotovení rozsudku opravil (§ 224 C.s.p. per analogiam).

10.4.5. Súd prvej inštancie rozhodoval aj o žalobou uplatnených úrokoch z omeškania z už priznanej sumy majetkovej škody vo výške 5.415,54 €. Tieto úroky vo výške 9,25 % ročne od 1.7.2011 pôvodne súd prvej inštancie v rozsudku č. k. 19 C 123/2011-180 žalobcovi priznal, pričom následne odvolací súd toto rozhodnutie rozsudkom č. k. 2 Co 558/2013-227 zmenil tak, že úroky z omeškania žalobcovi nepriznal. Keďže následne bol rozsudok odvolacieho súdu zrušený aj v tejto časti dovolacím súdom, nebol súd prvej inštancie právnym názorom odvolacieho súdu viazaný. Súd prvej inštancie v zhode s názorom odvolacieho súdu dospel k záveru, že zákon č. 514/2003 Z. z. v znení platnom v čase potenciálneho vzniku nároku na úrok z omeškania takýto nárok neupravoval. Z tohto dôvodu tak podľa jeho názoru je potrebné aplikovať všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktorý v § 517 ods. 2 ustanovuje povinnosť dlžníka v omeškaní platiť úroky z omeškania, pričom zároveň v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka je veriteľ v prípade, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť prvého dňa potom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Ak teda žalobca požaduje úroky z omeškania odo dňa 1.7.2011, čo je až deň, keď bolo žalobcovi doručené vyrozumenie žalovaného k žiadosti o predbežné prerokovanie nároku žalobcu (č. l. 30 až 32 spisu), súd prvej inštancie konštatoval, že nie je dôvod, aby tieto úroky žalobcovi nepriznal. Pokiaľ ide o výšku úrokov z omeškania, súd ich v zhode s pôvodným rozsudkom v zmysle § 3 ods. 1 ku dňu 1.7.2011 platného znenia nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. priznal vo výške 9,25 % ročne, nakoľko základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky bola v tom čase 1,25 %, a nárok na úrok z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyšší ako táto sadzba.

10.4.6. Keďže súd prvej inštancie vyhovel žalobe len čiastočne, vo zvyšnej časti týkajúcej sa majetkovej škody vo výške 37.644,50 €, úrokov z omeškania z tejto sumy, úrokov z omeškania z priznanej sumy 5.415,54 € nad rámec priznaných týmto rozhodnutím, nemajetkovej ujmy vo výške 71.248,50 € a úrokov z omeškania z celej sumy nemajetkovej ujmy nad rámec úrokov priznaných pre prípad nezaplatenia priznanej sumy do 30 dní, žalobu zamietol.

10.4.7. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie zohľadnil skutočnosť, že predmetom konania boli dva samostatné nároky, a to nárok na náhradu majetkovej škody a peňažná náhrada nemajetkovej ujmy. V dôsledku toho samostatne rozhodol o nároku na náhradu trov konania vo vzťahu ku každému z nich. Súd prvej inštancie postupoval podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a uviedol, že keďže v časti konania o majetkovej škode dosiahol žalobca nižší ako 50 % úspech (v sume 5.415,54 € priznanej rozsudkom č. k. 19 C 123/2011-180, z celkovej požadovanej sumy 43.060,04 €), mal by právo na náhradu pomernej časti trov konania žalovaný. Keďže však žalovanému žiadne trovy v tomto konaní nevznikli, súd mu nárok na náhradu trov nepriznal a vo štvrtom výroku rozhodol tak, že právo na náhradu trov konania o majetkovej škode nemá žiadna zo strán (§ 255 ods. 2 C.s.p. per analogiam). V časti konania o nemajetkovej ujme dosiahol úspech žalobca. Hoci je jeho úspech v číselnom vyjadrení malý, keďže súdom určená výška nemajetkovej ujmy je 4.000,- € v porovnaní s požadovanou výškou 74.248,50 €, súd na účely rozhodovania o trovách konania v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. pokladal úspech žalobcu za plný, nakoľko žalobca bol úspešný čo do základu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Nie je pritom rozhodujúce, v akej výške bol nakoniec nárok priznaný, nakoľko táto výška závisela výlučne od úvahy súdu. Tento postup súdu je plne v súlade s rozhodovacou praxou, potvrdenou napr. v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 475/2018. Súd tak žalobcovi piatym výrokom priznal náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100 %, zároveň rozhodol, že trovy konania budú žalobcovi priznané len z reálnej sumy nemajetkovej ujmy, t. j. 4.000,- €. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že v súlade s § 396 ods. 3, resp. § 453 ods. 3 C.s.p. sa výrok o trovách konania vzťahuje aj na trovy odvolacieho, resp. dovolacieho konania.

11. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, jeho výrokom I. a V., podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný dôvodiac, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). V otázke (ne)splnenia podmienok pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobcovi a ich následného (ne)preukázania v prebiehajúcim konaní poukázal na svoje písomné a ústne vyjadrenia. Uviedol, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch predpokladá značnú mieru zásahu do osobnosti fyzickej osoby, pričom výšku takejto nemajetkovej ujmy je oprávnený ustáliť len súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a k okolnostiam, za ktorých k zásahu do osobnostnej sféry fyzickej osoby došlo. Napriek tomu, že súd výšku nemajetkovej ujmy určuje v zásade podľa svojej úvahy, aj tento postup podlieha hodnoteniu, pričom základom pre posúdenie výšky nemajetkovej ujmy

by malo byť zistenie takých skutočností, ktoré súdu umožnia založiť úvahu na určitom kvantitatívnom posúdení základných súvislostí posudzovaného prípadu. Je potrebné vychádzať z jednotlivých okolností konkrétneho prípadu, musí sa prihliadať na intenzitu, povahu a spôsob zásahu, k charakteru a rozsahu hodnoty, do ktorej bolo zasiahnuté atď. Pre určenie výšky primeranej náhrady nemajetkovej ujmy súd musí vykonaným dokazovaním odôvodnene ustáliť zásah do osobnostných práv a do života žalobcu a určiť mieru jeho intenzity, ktorá poskytnutie peňažnej náhrady v stanovenej výške odôvodňuje (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 7.8.2019, sp. zn. 15 Co 80/2019). Zdôraznil, že aj rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít sa ustálila v tom smere, že pre vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy v režime zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nestačí len tvrdenie, že nemajetková ujma vznikla, ale nemajetková ujma a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, musia byť preukázané. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.5.2022, sp. zn. 7 Cdo 280/2019, zo dňa 30.9.2013 sp. zn. 6 M Cdo 15/2012. Odôvodnenie súdu prvej inštancie v otázke priznania náhrady nemajetkovej ujmy považoval za nedostatočné. Podľa žalovaného žalobca v konaní nepreukázal priamu príčinnú súvislosť medzi vydaným rozhodnutím a vznikom nemajetkovej ujmy. Žalobca poukazoval na viaceré skutočnosti, ktorými odôvodňoval vznik nemajetkovej ujmy. Okrem iných aj tou skutočnosťou, že v dôsledku trestného stíhania mu skončila funkcia v predstavenstve spoločnosti ZVS holding, a.s. Poukázal však na skutočnosť, že žalobca napriek uvedenej skutočnosti zostal pracovať na pozícii obchodného riaditeľa spoločnosti a to bez akéhokoľvek obmedzenia kompetencií v predmetnej oblasti. Skutočnosť, že nemohol samostatne podpisovať v mene spoločnosti dokumenty a že musel byť pri rokovaní prítomný iný člen predstavenstva, nemožno podľa názoru žalovaného považovať za tak závažný zásah do nemajetkovej sféry žalobcu, aby to bolo dôvodom na priznanie nemajetkovej ujmy. Taktiež žalobca naďalej zostal so svojou manželkou žiť v harmonickom zväzku, s deťmi mal dobrý vzťah a ani jeden zo svedkov nevypovedal, že by sa ich vzájomný vzťah zhoršil a zostali medzi nimi naďalej korektné obchodné a osobné kontakty. Je nepochybné, že trestné stíhanie je spôsobilé zasiahnuť do sféry obvineného (žalobcu), uvedené však žalobcu nezbavuje povinnosti tvrdenia a unesenia dôkazného bremena ohľadom preukázania, v akom rozsahu trestné stíhanie zasiahlo jeho osobu, doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré mu vznikli v súkromnom živote, ako aj závažnosť následkov, ktoré mu vznikli v spoločenskom uplatnení. Podľa žalovaného vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že k takémuto zhoršeniu spoločenského a rodinného života žalobcu, či zhoršeniu zdravotného stavu došlo v priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti s namietaným trestným stíhaním. Žalobca v konaní nepreukázal, že toto trestné konanie malo priamy a bezprostredný vplyv na ním tvrdenú ujmu. Vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný. Vo vzťahu k výške priznanej nemajetkovej ujmy žalovaný uviedol, že suma 4.000,- € sa mu javí ako privysoká (odhliadnuc od toho, že podľa názoru žalovaného vôbec nemala byť priznaná), a to najmä s poukazom na body 31. až 44. napadnutého rozsudku, s ktorými sa žalovaný stotožnil, avšak má za to, že práve na základe predmetného odôvodnenia žalobcovi nemala byť priznaná žiadna nemajetková ujma v peniazoch. Odvolaciemu súdu navrhol, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu zmenil a žalobu zamietol.

12. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, jeho výroku III., podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Uviedol, že v trestnom konaní, ktoré trvalo 21 mesiacov a 11 dní, mal štáť cez orgány činné v trestnom konaní (ďalej len „OČTK“) postupovať tak dôkladne a na „lekárenských váhach“ vážiť všetky argumenty, ktoré žalobca vzniesol v prvom procesnom úkone - sťažnosti z 10.10.2008 a ktoré potvrdili, že jeho trestné stíhanie bolo nielen nezákonné, ale aj nedôvodné, hoci opak je uvedený v bode 31. napadnutého rozsudku. Poukázal na to, že nie je kompetenciou civilného súdu aprobovať, či nahradzovať a preskúmať postup OČTK tak, ako to vyplýva z bodov 33. až 41. citovaného rozsudku, a týmto nezákonným postupom bagatelizovať jednotlivé nároky žalobcu, resp. ich neuznať. Dôvodil, že nemajetková ujma je škodou, pri ktorej je z povahy veci vylúčená náhrada, ktorá by znamenala uvedenie do predošlého stavu. Možno ju len kompenzovať a tým zmierniť nepriaznivé stavy vzniknuté nezákonným škodlivým zásahom do základných práv a slobôd žalobcu, trvajúcim takmer 2 roky. Potom odškodnenie vo výške 4.000,- €, čiže 190,- € na mesiac nie je nič iné, než len výsmech žalobcovi po ďalších 12 rokoch tohto súdneho procesu, akože účinnej súdnej ochrany jeho základných práv a slobôd, ktorý zjavne odporuje právu žalobcu na náhradu škody podľa Čl. 46 ods. 3 ústavy a na súdnu ochranu podľa Čl. 46 ods. 1 ústavy. V tomto smere sú závery súdu v bode 28. rozsudku svojvoľné a nerešpektujúce súdnu judikatúru, na ktorú nižší súd upriamil dovolací súd. Ide o rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 125/2019, v zmysle ktorého nemajetková

ujma vzniká samotným porušením základných práv a slobôd nezákonným rozhodnutím. Ide o stav mysle poškodenej fyzickej osoby, ktorý sa nedokazuje (lebo sa ani nedá), ale preukazuje empaticky, a to sa konajúcejmu sudcovi vôbec nepodarilo. Dokonca veľmi chybne sa cítil byť viazaný limitáciou náhrady, ktorá sa na tento prípad nevzťahovala. Úroky z omeškania majú motivovať škodcu, aby si svoje povinnosti plnil riadne a včas, a tak zabezpečujú účinnú ochranu ústavou/zákonom chráneného statku. Preto existenciu tohto nároku nemožno robiť závislou len na vôli sudcu. Závazkový právny vzťah medzi škodcom a poškodeným vzniká zo samotného deliktu, ktorého obsahom je predovšetkým jeho povinnosť nahradiť spôsobenú ujmu v lehotách stanovených priamo v zákone (§ 16 ods. 1, ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z.), v tomto prípade do 1.7.2011, potom je už v omeškaní. Preto opačný záver okresného súdu je v priamom rozpore so zákonom, ktorým je súd výslovne viazaný v zmysle Čl. 144 ods. 1 v spojení s Čl. 2 ods. 2 ústavy. Rozhodnutia nerešpektujúce tento výklad sú rozhodnutia per incuriam, ktoré pre súd nie sú záväzné. Inak súd opomenul zohľadniť žalobcom citované novšie rozhodnutia, ktoré rešpektujú zákon, čiže porušil zásadu lex posterior derogat legi priori, ako aj zásadu plného odškodnenia poškodeného, či poprel zmysel úrokov z omeškania ako náhrady za používanie istiny, ktorú v dôsledku 12-ročného omeškania užíval štát ako dlžník a nie veriteľ. Súdna moc ako štát zvýhodnila opäť štát ako delikventa. Aj záver súdu o nedostatku príčinnej súvislosti je v priamom rozpore s vykonanými dôkazmi, lebo je svojvoľný. Jeho úvahy v bode 30. napadnutého rozsudku, že nebol dôvod, aby sa vzdal členstva v predstavenstve, resp. aby bol odvolaný ap., je nepochopením celej situácie tak, ako ju vykreslili v konaní vypočutí svedkovia so žalobcom. Dôležité v tomto smere bolo, aby firma mohla ďalej riadne fungovať, že prvotnou a jedinou príčinou, ktorá vyvolala ako následok príčinu inú (rezignáciu) a tá potom viedla k prípadnej škode (strate platu), bolo doručenie nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania žalobcu. Žiaden iný dôvod tu nebol a ani ho nikto netvrdil. Otázka návratu žalobcu do funkcie, v ktorej ho už nahradil iný člen, neprichádzala do úvahy, ale to neznamená, že to má ísť na ťarchu poškodeného žalobcu a na prospech škodcu. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť a priznať žalobcovi náhradu trov konania.

13. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava svojich doterajších písomných podaní a ústnych prednesov, ktoré uskutočnil v predmetnom konaní. Dôvodil, že súd neaprobval, resp. nenahradzoval a nepreskúmaval postup orgánov činných v trestnom konaní a nebagatelizoval jednotlivé nároky, iba si spravil vlastný názor na trestné stíhanie žalobcu, nakoľko ide o podstatnú okolnosť majúcu vplyv na výšku nemajetkovej ujmy. Žalovaný sa stotožnil s názorom súdu vyjadreného v bode 31. rozsudku. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že suma 4.000,- € priznanej nemajetkovej ujmy je výsmechom pre žalobcu. Podľa žalovaného táto suma žalobcovi nemala byť priznaná vôbec, a to najmä s poukazom na body 31. až 44. napadnutého rozsudku, s ktorými sa žalovaný stotožnil (avšak má za to, že práve na základe predmetného odôvodnenia žalobcovi nemala byť priznaná žiadna nemajetková ujma v peniazoch). Pokiaľ ide o úroky z omeškania žalovaný nesúhlasil s názorom žalobcu prezentovaným v odvolaní. Stotožnil sa s bodom 46. a nasl. napadnutého rozsudku, podľa ktorého nárok na úrok z omeškania pri priznaní nemajetkovej ujmy vzniká až porušením povinnosti zaplatiť nemajetkovú ujmu na základe súdneho rozhodnutia. Odvolanie žalobcu nepovažoval za dôvodné.

14. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Uviedol, že žalovaný sa účelovo bráni zodpovednosti za škodu aj vo forme náhrady nemajetkovej ujmy, keď nevzal do úvahy, že bezdôvodným začatím trestného stíhania žalobcu, na ktoré OČTK upozornil prvým procesným podaním (sťažnosťou voči uzneseniu), ho šikanoval, škandalizoval a znemožnil pred spoločenskou, rodinnou a pracovnou komunitou tak, že svoju skutočnú dôveryhodnosť pred trestným konaním nedokázal obnoviť ani po skončení trestného stíhania, lebo u nej, okrem najbližšej rodiny, zostalo nevy povedané, že „bez vetra sa ani lístok nepohne“, alebo že „niet dymu bez ohňa“. Táto námietka OČTK vypovedá o morálnej úrovni zamestnancov týchto orgánov, ktorí sa do tohto času nedokázali aspoň ospravedlniť za nezákonné trestné stíhanie, v ktorom žalobcovi hrozil trest odňatia slobody v rozpätí 8-12 rokov. Ak má byť štát určitým etalonom správania sa svojich občanov, mal sa ihneď ospravedlniť, lebo ospravedlnenie je prejavom slušnosti a nie naopak. K výške odškodnenia nemajetkovej ujmy poukázal na doterajšie procesné podania i tam citovanú judikatúru (4 Cdo 34/2018, 4 Cdo 125/2019 a pod.), a podané odvolanie. K príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a spôsobenou škodou vo forme nemajetkovej ujmy, či straty príjmu za nevykonávanie funkcie člena predstavenstva vo výške 41.085,- €, sú námietky žalovaného neakceptovateľné, lebo sú v rozpore s judikatúrou najvyšších súdnych autorít (nálezy Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 4293/18, I. ÚS 417/21, a pod.), ako aj zdravým rozumom. V otázke úrokov z omeškania žalobca poukázal na

nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 2149/17, ale najmä na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 443/2022, ktorým sa stotožnil s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 257/2019, podľa ktorého poškodenému patrí úrok z omeškania aj u náhrady z nemajetkovej ujmy. Zodpovedá to klasickému princípu tzv. plnej náhrady škody a účinnej súdnej ochrany poškodeného. Ak by to škodca vedel, tak by sa nestalo, že už 13 rokov si voči žalobcovi „beztrestne“ (úrok z omeškania má aj sankčnú funkciu) neplní svoju reštitučnú povinnosť bez rizika z následku, plniť si svoju povinnosť riadne a včas.

15. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava svojich doterajších písomných podaní (vrátane odvolania) a ústnych prednesov, žalobca v predmetnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného neuviedol žiadne nové skutočnosti. Vo vzťahu k úrokom z omeškania pri nemajetkovej ujme žalovaný opätovne poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 100/2017, zo dňa 17.10.2018, R 45/2000 a rozhodnutie sp. zn. 6 Cdo 185/2011, podľa ktorých povinnosť zaplatiť nemajetkovú ujmu v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia a až uplynutím doby plnenia určenej súdom, sa dlžník dostáva do omeškania.

16. Ďalšie vyjadrenia do spisu doručené neboli.

17. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 C.s.p.) túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok verejne vyhlásil dňa 31. júla 2024; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku I. a vo výrokoch III. a V. potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.).

18. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

19. Podľa § 387 ods. 2 C.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

20. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd, nezistiac v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi jeho rozsudku, ktorým žalobe žalobcu čiastočne vyhovel (náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 4.000,- €) a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, ktorého výsledky aj náležite v súlade s § 191 C.s.p. zhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a náležite v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Zaoberal sa podstatnými tvrdeniami sporových strán, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané a ktoré nie, pričom všetky svoje závery riadne zdôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, keďže v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol presvedčivý, jeho rozhodnutie je konzistentné a jeho argumenty podporujú príslušné závery o čiastočnom vyhovení žalobe a o jej čiastočnom zamietnutí. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne iba poukazuje a vyjadri sa len k odvolacím námietkam odvolateľov.

21. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania, ktorými je odvolací súd viazaný, bolo predmetom odvolacieho prieskumu rozhodnutie súdu prvej inštancie, týkajúce sa priznania náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 4.000,- €. Žalobca v odvolaní namietal výšku priznanej nemajetkovej ujmy, dôvodil, že

nemajetková ujma vzniká samotným porušením základných práv a slobôd nezákonným rozhodnutím, ide o stav mysle poškodenej fyzickej osoby, ktorý sa nedokazuje (lebo sa ani nedá), ale preukazuje empaticky. Podľa žalovaného žalobca v konaní nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

22.1. V prejednávanej veci je potrebné vychádzať zo znenia zákona č. 514/2003 Z. z. v rozhodnom čase (uznesenie, ktorým bolo žalobcovi vznesené obvinenie je zo dňa 26.9.2008). Podľa § 17 ods. 1, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2008 uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak (1). V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak (2). V zmysle uvedeného ustanovenia sa poškodenému priznáva aj právo na náhradu nemajetkovej ujmy, a to za súčasného splnenia dvoch podmienok: 1), že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu a 2), že nie je možné túto vzniknutú ujmu uspokojiť inak, čo môže byť napríklad formou verejného ospravedlnenia, uverejnením rozsudku, znením jeho odôvodnenia a podobne. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej než majetkovej sféry poškodeného, a teda môže predstavovať rôzne negatívne následky pre osobnostnú integritu poškodeného vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a podobne. Stanovenie výšky nemajetkovej ujmy nie je ponechané na ľubovôľu súdu, ale musí byť založené na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách, ktoré musia vychádzať zo skutkového stavu na základe dokazovania zameraného najmä na zisťovanie konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach spoločenského života dotknutej osoby, v ktorom smere dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného. Všeobecný súd je povinný určiť výšku tejto náhrady po náležitom zistení rozhodujúcich skutkových okolností, v nadväznosti na ktoré pri právnom posudzovaní veci prihliadne aj na iné právne predpisy slovenského právneho poriadku upravujúce odškodnenie (napr. zákon č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov) a zohľadní aj právne závery, ku ktorým v obdobných prípadoch dospela judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Odvolací súd zdôrazňuje, že vývojom judikatúra vyprecizovala kritériá, ktoré je nevyhnutné pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy zohľadniť a vyhodnotiť. Ide o princíp právneho štátu, obsahom ktorého je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď, pričom dôveru v určitú rozhodovaciu prax v skutkovo i právne porovnateľných veciach vyvoláva až prezentovaná rozhodovacia prax súdu najvyššej inštancie, ktorá sa po určitú dobu vyvíjala a ustálila. Keďže práve v konaniach o návrhoch na náhradu nemajetkovej ujmy mali súdy nejednotný prístup, a o výške nemajetkovej ujmy rozhodovali na základe svojej úvahy rôzne, a podľa nepredvídateľných kritérií, je požiadavka právnej istoty ohľadom kritérií posudzovania a určovania výšky nemajetkovej ujmy logická a odôvodnená. Podľa aktuálnej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, určenie výšky nemajetkovej ujmy úvahou súdu, ktorej primeranosť nebola posúdená v kontexte s ďalšími právnymi predpismi upravujúcimi obdobnú problematiku odškodňovania poškodených osôb, nie je odôvodnené. Vychádzajúc z aktuálnej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa odvolací súd stotožnil s právnym názorom, že určenie výšky nároku na náhradu nemajetkovej ujmy nie je záležitosťou takej voľnej úvahy, ktorá nepodlieha žiadnemu hodnoteniu. Stotožňuje sa s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, že primeranosť nemajetkovej ujmy treba vždy posudzovať, resp. určovať (okrem iného) aj v kontexte s ďalšími právnymi predpismi upravujúcimi obdobnú problematiku, kde výška príslušného odškodnenia vyplýva priamo zo zákona, ale aj v kontexte s rozhodnutiami Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 M Cdo 15/2012, zo dňa 30.9.2013, sp. zn. 3 Cdo 19/2018, zo dňa 24.7.2018).

22.2.1. Odvolací súd, vychádzajúc z ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov, a rovnako Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. uznesenie sp. zn. IV. ÚS 1/2012) poukazuje na to, že dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy, ako i určenie jej výšky, stíha výlučne poškodeného. Podľa názoru odvolacieho súdu samotné konštatovanie porušenia práva v prejednávanom prípade nie je pre žalobcu dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Odvolací súd, zhodne s názorom súdu prvej inštancie má za to, že ujma, ktorú žalobca utrpel, je takej intenzity, že je namieste priznanie mu nemajetkovej ujmy v peniazoch, s možnosťou splnenia si svojej satisfakčnej funkcie v súvislosti so spôsobenou ujmu. Podľa názoru odvolacieho súdu správne postupoval súd prvej inštancie, keď pri posudzovaní výšky nemajetkovej ujmy predovšetkým zohľadnil osobu poškodeného, ktorý v čase zásahu zastával významnú funkciu vo veľkej obchodnej spoločnosti a trestné stíhanie

predstavovalo vážny zásah do pracovného života žalobcu, keď nemohol vykonávať funkciu člena predstavenstva akciovej spoločnosti a utrpela jeho česť a reputácia medzi domácimi aj zahraničnými obchodnými partnermi. Pri ustálení výšky nemajetkovej ujmy však, podľa názoru odvolacieho súdu, treba prihliadnúť aj na skutočnosť, že žalobca aj po začatí trestného stíhania, stále zostal vykonávať funkciu obchodného riaditeľa spoločnosti.

22.2.2. Pokiaľ ide o následky, ktoré mali žalobcovi vzniknúť v rodinnom živote, odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého žalobca nepreukázal taký stupeň negatívneho vplyvu trestného stíhania na svojich rodinných príslušníkov, ktorý by mal za následok dôvodnosť priznania nemajetkovej ujmy v žalovanej výške. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na výpoveď samotného žalobcu (zápisnica o pojednávaní zo dňa 18.1.2013 na č. I. spisu 78 a nasl.), ako aj jeho manželky (zápisnica o pojednávaní zo dňa 19.2.2013 na č. I. spisu 86 a nasl.), s prihliadnutím na ktoré výpovede považuje priznanú nemajetkovú ujmu za primeranú.

22.2.3. Žalobca v súvislosti s nárokom na nemajetkovú ujmu, túto odôvodňoval aj zdravotnými problémami, ktoré mu mali vzniknúť v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, v zmysle ktorých žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal príčinnú súvislosť medzi trestným stíhaním a zhoršením jeho zdravotného stavu, ktorý mal vyústiť do transplantácie obličky.

22.2.4. Pokiaľ ide o výšku nemajetkovej ujmy, odvolací súd opätovne uvádza, že priznaná nemajetková ujma vždy závisí od úvahy súdu, avšak nesmie predstavovať ľubovôľu alebo absolútnu voľnú úvahu súdu, ktorá by nepodliehala žiadnemu hodnoteniu. V rámci voľnej úvahy je povinnosťou súdu posudzovať primeranosť nemajetkovej ujmy aj v kontexte s rozhodnutiami Európskeho súdu pre ľudské práva (Iltahti a Karhuvaara v. Fínsko), Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 M Cdo 15/2012, zo dňa 30.9.2013). Vychádzajúc zo skutkového stavu tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, odvolací súd má za to, že priznaná výška nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie vo výške 4.000,- € je primeraná aj s prihliadnutím na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj s prihliadnutím na výšku náhrady škody, ktorá sa priznáva podľa vyššie citovaného zákona č. 274/2017 Z. z. obetiam pri trestnom čine obchodovania s ľuďmi, trestnom čine znásilnenia, trestnom čine sexuálneho násillia, trestnom čine sexuálneho zneužívania, trestnom čine týrania blízkej osoby a zverenej osoby alebo trestnom čine nedobrovoľného zmiznutia. Odvolací súd zastáva názor, že výška náhrady v sume 4.000,- € je primeraná zásahu do práv žalobcu a okolnostiam, za ktorých k nemu došlo. Zároveň má za to, že priznaná výška nemajetkovej ujmy žalobcu neprekročila závažným spôsobom limity ustanovené zákonom pri iných závažných zásahoch do integrity fyzickej osoby.

23. Odvolateľ v odvolaní namietal aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, týkajúce sa úrokov z omeškania s úhradou nemajetkovej ujmy. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie a ich odôvodnením v bode 46. rozhodnutia, na ktoré v podrobnostiach poukazuje.

24. Pokiaľ ide o časť výroku I., ktorým súd prvej inštancie vyslovil, pre prípad, že žalovaný povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.000,- € do tridsiatich dní od právoplatnosti rozsudku nesplní, je povinný zaplatiť mu úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne z nezaplatennej sumy od tridsiatehoprvého dňa po právoplatnosti rozsudku do zaplatenia (výrok napadol odvolaním žalobca), odvolací súd uvedený výrok zrušil, keďže uvedené rozhodnutie súdu prvej inštancie nemá oporu v hmotnom práve.

25. Žalobca v odvolaní namietal ako svojvoľný záver súdu prvej inštancie o nedostatku príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a majetkovou škodou - stratou odmeny za výkon funkcie člena predstavenstva za obdobie od 21.1.2010 do 30.4.2013. Odvolací súd nesúhlasí s odvolacou námietkou žalobcu a v celom rozsahu sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie uvedenými v bodoch 14. až 21. rozsudku. Ako uviedol aj súd prvej inštancie, žalobca vo svojej výpovedi potvrdil (obdobne aj svedok Ing. M.), že pomery v spoločnosti ZVS holding, a.s. sa zmenili a dvoch členov predstavenstva menoval štát prostredníctvom štátnej akciovej spoločnosti DMD GROUP, a.s. a dvoch členov súkromný akcionár, ktorými členmi boli v dotknutom čase Ing. M. a Ing. B.. K ich výmene nedošlo ani po znovunadobudnutí previerky NBÚ žalobcom (21.10.2010) a žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že by bol opätovne po zmene pomerov za člena predstavenstva zvolený.

26. Ako súvisiaci výrok (§ 379 písm. a/ C.s.p.) odvolací súd preskúmal aj výrok IV. súdu prvej inštancie, ktorým tento rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania o zaplatenie náhrady

škody. V zmysle pripustenej zmeny petitu žaloby na pojednávaní konanom dňa 14.3.2023 (zápisnica na č. I. spisu 516 a nasl.) sa žalobca, pokiaľ ide o náhradu majetkovej ujmy, domáhal zaplata sumy 43.060,04 € s príslušenstvom, v konaní bol úspešný v sume 5.415,54 €, čo predstavuje jeho úspech vo výške 12,58 %, úspech žalovaného tak predstavuje 87,42 %, čistý úspech žalovaného tak je vo výške 74,84 %. Žalovaný by tak mal nárok na náhradu trov konania o zaplata náhrady majetkovej ujmy v rozsahu 74,84 % (§ 255 ods. 1 C.s.p.). Keďže, ako vyplýva zo spisu, žiadne trovy konania mu nevznikli, ani si žiadne trovy v konaní neuplatnil, odvolací súd zmenil výrok IV. rozsudku súdu prvej inštancie tak, že žalovanému nepriznáva nárok na náhradu trov konania o zaplata náhrady škody.

27. Žalovaný napadol odvolaním aj výrok V. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým tento priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania o zaplata nemajetkovej ujmy v rozsahu 100 % z priznanej sumy vo výške 4.000,- €. Odvolací súd uvedený výrok rozsudku súdu prvej inštancie ako vecne a právne správny potvrdil, žalovaný bol v konaní o priznanie náhrady nemajetkovej ujmy úspešný, podľa § 255 ods. 1 C.s.p. mu tak patrí nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Podľa názoru odvolacieho súdu zásadu úspechu vo veci (§ 255 C.s.p.) treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti (Civilný sporový poriadok, Komentár, doc. JUDr. Marek Števíček a kolektív, C.H.BECK 2016, str. 926).

28. O trovách tohto a predchádzajúceho odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, § 396 ods. 1 tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V tomto odvolacom konaní nebola ani jedna zo strán sporu so svojím odvolaním úspešná, v predchádzajúcom odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, avšak uvedené rozhodnutie bolo zrušené uznesením dovolacieho súdu zo dňa 19.12.2019, sp. zn. 2 Cdo 135/2018 (okrem výroku, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 27.9.2013, č. k. 19 C 123/2011-180, vo výroku I., ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.415,54 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku).

29. V dovolacom konaní bol úspešný žalobca, súd mu preto priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 % (§ 255 ods. 1, § 262 ods. 1, § 453 ods. 3 C.s.p.).

30. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 10 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku
procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie
prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).

a prostriedky